

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΉΣ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 1

ΛΟΓΙΑ τού Εκκλησιαστή, γιου του Δαβίδ, βασιλιά στην Ιερουσαλήμ.

² Μταισιότητα μταισιότητων, είπε ο Εκκλησιαστής· μταισιότητα μταισιότητων, τα πάντα μταισιότητα.

³ Ποια είναι η ωφέλεια στον άνθρωπο από κάθε μόχθο του, που μοχθεί κάτω από τον ήλιο;

⁴ Γενεά πηγαίνει, και γενεά έρχεται· η γη, όμως, παραμένει στον αιώνα.

⁵ Και ο ήλιος ανατέλλει, και ο ήλιος δύει· και σπεύδει στον τόπο απ' όπου ανέτειλε.

⁶ Ο άνεμος πηγαίνει προς τον νότο, και επιστρέφει προς τον βορρά· ο άνεμος, περιστρεφόμενος, πηγαίνει ακατάπαυστα, κι επάνω στους κύκλους του ο άνεμος επανέρχεται.

⁷ Όλοι οι ποταμοί πηγαίνουν στη θάλασσα, και η θάλασσα ποτέ δεν γεμίζει· στον τόπο όπου ρέουν οι ποταμοί, εκεί επιστρέφουν πάλι για να ξανακυλήσουν.

⁸ Όλα τα πράγματα είναι με κόπο· ο άνθρωπος δεν μπορεί αυτό να το εκφράσει· το μάτι δεν χορταίνει βλέποντας, και το αυτί δεν γεμίζει ακούγοντας.

⁹ Ό,τι έγινε, αυτό θα γίνει ξανά· και ό,τι συνέβηκε, αυτό θα συμβεί ξανά· και δεν είναι τίποτε καινούργιο κάτω από τον ήλιο.

¹⁰ Υπάρχει ένα πράγμα, για το οποίο κάποιος μπορεί να πει: Δες, αυτό είναι καινούργιο; Αυτό έχει ήδη γίνει, στους αιώνες που υπήρξαν πριν από μας.

¹¹ Δεν υπάρχει ανάμνηση εκείνων που έχουν γίνει ούτε θα υπάρχει ανάμνηση όσων θα γίνουν ύστερα απ' αυτά, σ' εκείνους που πρόκειται να υπάρξουν έπειτα.

¹² ΕΓΩ ο Εκκλησιαστής στάθηκα βασιλιάς επάνω στον Ισραήλ στην Ιερουσαλήμ·

¹³ και έδωσα την καρδιά μου στο να εκζητήσω και να ερευνήσω διαμέσου τής σοφίας για όλα όσα γίνονται κάτω από τον ουρανό· αυτόν τον οχληρό περισπασμό έδωσε ο Θεός στους γιους των ανθρώπων, για να μοχθούν μέσα σ' αυτόν.

¹⁴ Είδα όλα τα έργα που γίνονται κάτω από τον ήλιο, και πρόσεξε, όλα είναι μταισιότητα, και θλίψη πνεύματος.

¹⁵ Το στρεβλό δεν μπορεί να γίνει ίσιο, και οι ελλείψεις δεν μπορούν να απαριθμηθούν.

¹⁶ Εγώ μίλησα μέσα στην καρδιά μου, λέγοντας: Δες, εγώ μεγαλύνθηκα και αυξήθηκα σε σοφία, περισσότερο από όλους όσους υπήρξαν πριν από μένα στην Ιερουσαλήμ, και η καρδιά μου απόλαυσε πολλή σοφία και γνώση.

¹⁷ Και έδωσα την καρδιά μου στο να γνωρίσει σοφία, και στο να γνωρίσει ανοησία, και

αφροσύνη· όμως, γνώρισα ότι και τούτο είναι θλίψη πνεύματος.

¹⁸ Επειδή, σε πολλή σοφία υπάρχει πολλή λύπη· και όποιος προσθέτει γνώση, προσθέτει πόνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Εγώ είπα μέσα στην καρδιά μου: Έλα τώρα να σε δοκιμάσω με ευφροσύνη, και εντρύφα σε αγαθά· και να, και τούτο ματαιότητα.

² Είπα για το γέλιο: Είναι μωρία· και για τη χαρά: Τι ωφελεί αυτή;

³ Σκέφθηκα μέσα στην καρδιά μου, να ευφραίνω τη σάρκα μου με κρασί, ενώ η καρδιά μου ασχολείτο ακόμα με τη σοφία· και να κρατήσω τη μωρία, μέχρις ότου δω τι είναι το αγαθό στους γιους των ανθρώπων, για να το πράττουν κάτω από τον ουρανό όλες τις ημέρες τής ζωής τους.

⁴ Έκανα μεγάλα πράγματα για τον εαυτό μου· έκτισα για τον εαυτό μου σπίτια· φύτεψα για τον εαυτό μου αμπελώνες.

⁵ Έκανα για τον εαυτό μου κήπους και πάρκα, και φύτεψα σ' αυτά κάθε είδος καρποφόρα δέντρα.

⁶ Έκανα για τον εαυτό μου δεξαμενές νερών, ώστε απ' αυτές να ποτίζω το άλσος, που ήταν κατάφυτο από δέντρα.

⁷ Απέκτησα δούλους και δούλες, και είχα δούλους που γεννήθηκαν μέσα στο σπίτι μου· ακόμα, απέκτησα αγέλες και κοπάδια περισσότερα από όλους εκείνους που υπήρξαν πριν από μένα στην Ιερουσαλήμ.

⁸ Συγκέντρωσα στον εαυτό μου και ασήμι και χρυσάφι, και εκλεκτά κειμήλια βασιλιάδων και τόπων· απέκτησα για τον εαυτό μου τραγουδιστές και τραγουδίστριες, και τα εντρυφήματα των γιων των ανθρώπων, κάθε είδος από παλλακίδες.

⁹ Και μεγαλύνθηκα και αυξήθηκα περισσότερο από όλους εκείνους που υπήρξαν πριν από μένα στην Ιερουσαλήμ· και η σοφία μου έμενε μέσα μου.

¹⁰ Και κάθε τι που ζήτησαν τα μάτια μου, δεν το αρνήθηκα σ' αυτά· δεν εμπόδισα την καρδιά μου από κάθε ευφροσύνη, επειδή η καρδιά μου ευφραινόταν σε όλους τούς μόχθους μου· κι αυτό ήταν η μερίδα μου από ολόκληρο τον μόχθο μου.

¹¹ Και εγώ παρατήρησα σε όλα τα έργα μου, που έκαναν τα χέρια μου, και σε κάθε μόχθο που μόχθησα, και δες, τα πάντα ματαιότητα, και θλίψη πνεύματος, και κανένα όφελος κάτω από τον ήλιο.

¹² Και εγώ στράφηκα για να παρατηρήσω τη σοφία, και τη μωρία, και την αφροσύνη· επειδή, τι πρόκειται να κάνει ένας άνθρωπος που θάρθει μετά τον βασιλιά; Ό,τι εγώ έκανα ήδη.

¹³ Κι εγώ είδα ότι η σοφία υπερέχει από την αφροσύνη, όπως το φως υπερέχει από το σκοτάδι.

¹⁴ Τα μάτια τού σοφού είναι επάνω στο κεφάλι του, ενώ ο άφρονas περπατάει μέσα στο σκοτάδι· όμως, εγώ γνώρισα επιπλέον ότι ένα συνάντημα θα συναντήσει όλους αυτούς.

¹⁵ Γι' αυτό, εγώ είπα μέσα στην καρδιά μου: Όπως συμβαίνει στον άφρονα, έτσι θα συμβεί και σε μένα· γιατί, λοιπόν, εγώ να γίνω σοφότερος; Γι' αυτό, έβγαλα ξανά το συμπέρασμα στην καρδιά μου, ότι και τούτο είναι ματαιότητα.

¹⁶ Επειδή, δεν θα μένει για πάντα η ανάμνηση του σοφού ούτε του άφρονα· μια που, στις επερχόμενες ημέρες όλα πλέον θα λησμονηθούν. Και πώς θα πεθάνει ο σοφός μαζί με τον άφρονα;

¹⁷ Γι' αυτό, μίσησα τη ζωή, επειδή τα έργα που γίνονται κάτω από τον ήλιο μού φάνηκαν

γεμάτα μόχθο· επειδή, τα πάντα είναι ματαιότητα και θλίψη πνεύματος.

18 Επιπλέον, εγώ μίσησα ολόκληρο τον μόχθο μου, που είχα μοχθήσει κάτω από τον ήλιο· επειδή, τον αφήνω στον άνθρωπο που θα σταθεί ύστερα από μένα.

19 Και ποιος γνωρίζει αν θα είναι σοφός ή άφρονas; Και όμως, θα εξουσιάσει επάνω σε ολόκληρο τον μόχθο μου που μόχθησα, και στον οποίο έδειξα τη σοφία μου κάτω από τον ήλιο· ματαιότητα και τούτο.

20 Γι' αυτό, αφού εγώ στράφηκα, απέλπισα την καρδιά μου, για ολόκληρο τον μόχθο μου που μόχθησα κάτω από τον ήλιο.

21 Επειδή, υπάρχει άνθρωπος του οποίου ο μόχθος στάθηκε με σοφία και γνώση, και με ορθότητα· και, όμως, τον αφήνει σε άλλον για μερίδα του, που δεν κοπίασε σ' αυτόν· κι αυτό είναι ματαιότητα, και μεγάλο κακό.

22 Επειδή, ποια η ωφέλεια στον άνθρωπο από ολόκληρο τον μόχθο του, και από τη θλίψη τής καρδιάς του, στα οποία μοχθεί κάτω από τον ήλιο;

23 Επειδή, όλες οι ημέρες του είναι πόνος, και οι μόχθοι του λύπη· και τη νύχτα ακόμα η καρδιά του δεν κοιμάται· κι αυτό είναι ματαιότητα.

24 Δεν είναι αγαθό στον άνθρωπο να τρώει, και να πίνει, και να κάνει την ψυχή του να απολαμβάνει καλό από τον μόχθο του; Και τούτο εγώ το είδα, ότι είναι από το χέρι τού Θεού.

25 Επειδή, ποιος θα φάει και ποιος θα εντρυφήσει περισσότερο από μένα;

26 Δεδομένου ότι, ο Θεός, στον άνθρωπο που είναι αρεστός μπροστά του, δίνει σοφία, και γνώση, και χαρά· στον αμαρτωλό, όμως, δίνει περισπασμό, στο να προσθέτει και να επισωρεύει, για να τα δώσει στον αρεστόν μπροστά του· κι αυτό είναι ματαιότητα, και θλίψη πνεύματος.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 3

Uπάρχει για κάθε τι, και καιρός για κάθε πράγμα κάτω από τον ουρανό.

2 Καιρός να γεννιέται κανείς, και καιρός να πεθαίνει· καιρός να φυτεύει, και καιρός να ξεριζώνει το φυτεμένο·

3 καιρός να φονεύει, και καιρός να γιατρεύει· καιρός να καταστρέφει, και καιρός να οικοδομεί·

4 καιρός να κλαίει, και καιρός να γελάει· καιρός να πενθεί, και καιρός να χορεύει·

5 καιρός να διασκορπίζει πέτρες, και καιρός να μαζεύει πέτρες· καιρός να εναγκαλίζεται, και καιρός να απομακρύνεται από τον εναγκαλισμό·

6 καιρός να αποκτήσει, και καιρός να απολέσει· καιρός να φυλάττει, και καιρός να απορρίπτει·

7 καιρός να σχίζει, και καιρός να ράβει· καιρός να τηρεί σιγή, και καιρός να μιλάει·

8 καιρός να αγαπήσει, και καιρός να μισήσει· καιρός πολέμου, και καιρός ειρήνης.

9 Ποια είναι η ωφέλεια στον εργαζόμενο από όσα αυτός μοχθεί;

10 Είδα τον περισπασμό, που ο Θεός έδωσε στους γιους των ανθρώπων για να μοχθούν μέσα σ' αυτόν.

11 Όλα τα έκανε καλά, το καθένα στον καιρό του· και έβαλε τον κόσμο κάτω από τη διάνοιά τους, χωρίς ο άνθρωπος να μπορεί να εξιχνιάσει από την αρχή μέχρι το τέλος το έργο που ο Θεός έκανε.

12 Γνώρισα ότι δεν υπάρχει κάτι άλλο καλό γι' αυτούς, παρά να ευφραίνεται κανείς, και να κάνει καλό, στη ζωή του.

- ¹³ Κι ακόμα, το να τρώει κάθε άνθρωπος, και να πίνει, και να απολαμβάνει καλό από ολόκληρο τον μόχθο του, είναι χάρισμα του Θεού.
- ¹⁴ Γνώρισα ότι, όλα όσα έκανε ο Θεός, τα ίδια θα είναι για πάντα· δεν είναι δυνατόν να προσθέσει κανείς σ' αυτά ούτε να αφαιρέσει απ' αυτά· και ο Θεός το έκανε αυτό για να έχουν φόβο μπροστά του.
- ¹⁵ Ό,τι έγινε, ήδη υπάρχει· και ό,τι θα γίνει, ήδη έγινε· και ο Θεός ανακαλεί τα περασμένα.
- ¹⁶ Και είδα, ακόμα, κάτω από τον ήλιο τον τόπο τής κρίσης, και εκεί υπάρχει η ανομία· και τον τόπο τής δικαιοσύνης και εκεί η ανομία.
- ¹⁷ Είπα εγώ στην καρδιά μου: Ο Θεός θα κρίνει τον δίκαιο και τον ασεβή· επειδή, για κάθε πράγμα, και για κάθε έργο υπάρχει καιρός εκεί.
- ¹⁸ Εγώ είπα στην καρδιά μου για την κατάσταση των γιων των ανθρώπων, ότι ο Θεός θα τους δοκιμάσει, και θα δουν ότι αυτοί οι ίδιοι είναι κτήνη.
- ¹⁹ Επειδή, το συνάντημα των γιων των ανθρώπων είναι και το συνάντημα του κτήνους· και ένα συνάντημα είναι γι' αυτούς· όπως πεθαίνει αυτό, έτσι πεθαίνει κι εκείνος· και η ίδια πνοή είναι σε όλους· και ο άνθρωπος δεν υπερτερεί σε τίποτε από το κτήνος· επειδή, τα πάντα είναι ματαιότητα.
- ²⁰ Τα πάντα καταντούν στον ίδιο τόπο· τα πάντα έγιναν από το χώμα, και τα πάντα επιστρέφουν στο χώμα.
- ²¹ Ποιος γνωρίζει το πνεύμα των γιων των ανθρώπων, αν αυτό ανεβαίνει προς τα επάνω, και το πνεύμα τού κτήνους, αν αυτό κατεβαίνει κάτω στη γη;
- ²² Είδα, λοιπόν, ότι δεν υπάρχει καλύτερο, παρά το να ευφραίνεται ο άνθρωπος στα έργα του· δεδομένου ότι, αυτή είναι η μερίδα του· επειδή, ποιος θα τον φέρει για να δει εκείνο που θα γίνει ύστερα απ' αυτόν;

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 4

- Τ**ότε, εγώ στράφηκα, και είδα όλες τις αδικίες που γίνονται κάτω από τον ήλιο· και πρόσεξε, δάκρυα εκείνων που αδικούνται, και σ' αυτούς δεν υπήρχε εκείνος που παρηγορεί· και η δύναμη ήταν στο χέρι εκείνων που τους αδικούσαν· και σ' αυτούς δεν υπήρχε εκείνος που παρηγορεί.
- ² Γι' αυτό, εγώ μακάρισα περισσότερο εκείνους που έχουν τελευτήσει, εκείνους που έχουν ήδη πεθάνει, παρά τους ζωντανούς, αυτούς που ακόμα ζουν.
- ³ Μάλιστα, καλύτερος και από τους δύο είναι εκείνος που δεν υπήρξε ακόμα, αυτός που δεν είδε τα πονηρά έργα, που γίνονται κάτω από τον ήλιο.
- ⁴ Επιπλέον, εγώ κοίταξα κάθε μόχθο, και κάθε επίτευξη έργου, ότι γι' αυτό ο άνθρωπος φθονείται από τον πλησίον του· κι αυτό είναι ματαιότητα, και θλίψη πνεύματος.
- ⁵ Ο άφρονas περιπλέκει τα χέρια του, και τρώει τη δική του σάρκα.
- ⁶ Καλύτερα μία δραξιά γεμάτη ανάπαυση, παρά δύο, γεμάτες μόχθο και θλίψη πνεύματος.
- ⁷ Στράφηκα εγώ ξανά, και είδα ματαιότητα κάτω από τον ήλιο·
- ⁸ υπάρχει κάποιος και δεν έχει δεύτερον· ναι, δεν έχει ούτε γιο ούτε αδελφό· και όμως, δεν σταματάει από ολόκληρον τον μόχθο του· μάλιστα, το μάτι του δεν χορταίνει από πλούτο· και δεν λέει: Για ποιον κοπιάζω εγώ, και στερώ την ψυχή μου από αγαθά; Κι αυτό είναι ματαιότητα, και λυπηρός περισπασμός.
- ⁹ Καλύτεροι οι δύο παρά ο ένας· επειδή, αυτοί έχουν καλή αντιμισθία στον κόπο τους.
- ¹⁰ Επειδή, αν πέσουν, ο ένας θα σηκώσει τον σύντροφό του· αλλά, αλλοίμονο στον έναν, που θα πέσει, και δεν έχει δεύτερον να τον σηκώσει.

- ¹¹ Πάλι, αν δύο πλαγιάσουν μαζί, τότε ζεσταίνονται· ο ένας, όμως, πώς θα ζεσταθεί;
- ¹² Και αν κάποιος υπερισχύσει ενάντια στον έναν, οι δύο θα του αντιταχθούν· και το τριπλό σχοινί δεν κόβεται γρήγορα.
- ¹³ Καλύτερα φτωχό και σοφό παιδί, παρά βασιλιάς, γέροντας και άφρονας, που δεν είναι πια επιδεκτικός νουθεσίας·
- ¹⁴ επειδή, αυτό μεν βγαίνει από το σπίτι των δεσμών για να βασιλεύσει· ενώ ο άλλος, αν και γεννήθηκε βασιλιάς, γίνεται φτωχός.
- ¹⁵ Είδα όλους τούς ζωντανούς που περπατούν κάτω από τον ήλιο, μαζί με τον γιο, τον δεύτερο, που θα σταθεί αντί γι' αυτόν.
- ¹⁶ Δεν υπάρχει τέλος σε ολόκληρο τον λαό, σε όλους όσους προϋπήρξαν απ' αυτούς· αλλ' ούτε αυτοί που θα είναι έπειτα από τούτα θα ευφρανθούν σ' αυτόν· λοιπόν, κι αυτό είναι ματαιότητα, και θλίψη πνεύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

- Φ**ΥΛΑΓΕ το πόδι σου, όταν πηγαίνεις στον οίκο τού Θεού· και δείχνε προθυμία να ακούς, μάλλον, παρά να προσφέρεις θυσία αφρόνων, που δεν αισθάνονται ότι πράττουν κακώς.
- ² Μη βιάζεσαι με το στόμα σου, και η καρδιά σου ας μη επιταχύνει να προφέρει κάποιον λόγο μπροστά στον Θεό· επειδή, ο Θεός είναι στον ουρανό, ενώ εσύ είσαι στη γη· γι' αυτό, τα λόγια σου ας είναι λίγα.
- ³ Επειδή, το μεν όνειρο έρχεται μέσα στην πληθώρα των περισπασμών· ενώ η φωνή τού άφρονα, μέσα στην πληθώρα των λόγων.
- ⁴ Όταν ευχηθείς κάποια ευχή στον Θεό, μη καθυστερήσεις να την αποδώσεις· επειδή, δεν αρέσκεται στους άφρονες· απόδωσε ό,τι έχεις ευχηθεί.
- ⁵ Καλύτερα να μη ευχηθείς, παρά αφού ευχηθείς να μη αποδώσεις.
- ⁶ Μη συγχωρήσεις στο στόμα σου να φέρει επάνω σου αμαρτία· ούτε να πεις μπροστά στον άγγελο, ότι ήταν από άγνοια· γιατί να οργιστεί ο Θεός στη φωνή σου, και να αφανίσει τα έργα των χειρών σου;
- ⁷ Επειδή, μέσα στην πληθώρα των ονείρων, και στην πληθώρα των λόγων, υπάρχουν ματαιότητες· εσύ, όμως, να φοβάσαι τον Θεό.
- ⁸ Αν δεις κατάθλιψη φτωχού, και παραβίαση κρίσης και δικαιοσύνης στη χώρα, μη θαυμάσεις γι' αυτό· επειδή, επάνω στον υψηλό επιτηρεί υψηλότερος· κι επάνω σ' αυτούς υψηλότεροι.
- ⁹ Η γη ωφελεί περισσότερο απ' όλα· και ο ίδιος ο βασιλιάς υπηρετείται από τα χωράφια.
- ¹⁰ Αυτός που αγαπάει το ασήμι, δεν θα χορτάσει από ασήμι· ούτε από εισοδήματα αυτός που αγαπάει την αφθονία· και τούτο είναι ματαιότητα.
- ¹¹ Καθώς πληθαίνουν τα αγαθά, πληθαίνουν κι αυτοί που τα τρώνε· και ποια είναι η ωφέλεια στους κυρίους τους, παρά το να τα θωρούν με τα μάτια τους;
- ¹² Ο ύπνος εκείνου που εργάζεται είναι γλυκός, είτε λίγο φάει είτε πολύ· ενώ ο χορτασμός τού πλούσιου δεν τον αφήνει να κοιμάται.
- ¹³ Υπάρχει ένα θλιβερό κακό, που είδα κάτω από τον ήλιο· πλούτος που διαφυλάγεται απ' αυτόν που τον έχει, είναι για δική του βλάβη.
- ¹⁴ Κι εκείνος ο πλούτος χάνεται από κακή συμφορά· αυτός, μάλιστα, γεννάει έναν γιο, και δεν έχει τίποτε στο χέρι του.
- ¹⁵ Όπως βγήκε από την κοιλιά τής μητέρας του, γυμνός και θα επιστρέψει, πηγαίνοντας

όπως ήρθε· και δεν βαστάζει τίποτε από τον κόπο του, για να έχει στο χέρι του.

¹⁶ Ακόμα κι αυτό είναι θλιβερό κακό, όπως ήρθε, έτσι να πάει· και ποια ωφέλεια υπάρχει σ' αυτόν ότι κοπίασε για τον άνεμο;

¹⁷ Επιπλέον, θα τρώει όλες τις ημέρες του μέσα σε σκοτάδι, και με πολλή λύπη, και αρρώστια, και βάσανο.

¹⁸ Πρόσεξε, τι είδα εγώ ως αγαθό· είναι καλό να τρώει κάποιος και να πίνει, και να απολαμβάνει τα αγαθά ολόκληρου του κόπου του, που κοπιάζει κάτω από τον ήλιο, σύμφωνα με τον αριθμό των ημερών τής ζωής του, όσες ο Θεός τού έδωσε· επειδή, αυτή είναι η μερίδα του.

¹⁹ Και σε όποιον άνθρωπο ο Θεός, αφού του έδωσε πλούτη και υπάρχοντα, του έδωσε και εξουσία να τρώει απ' αυτά, και να παίρνει το μερίδιό του, και να ευφραίνεται στον κόπο του, αυτό είναι δώρο τού Θεού·

²⁰ επειδή, δεν θα θυμάται για πολύ τις ημέρες τής ζωής του· για τον λόγο ότι, ο Θεός αποκρίνεται στην καρδιά του με ευφροσύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Υπάρχει κακό που είδα κάτω από τον ήλιο, κι αυτό είναι συχνό ανάμεσα στους ανθρώπους:

² Ο άνθρωπος στον οποίο ο Θεός έδωσε πλούτο, και υπάρχοντα, και δόξα, ώστε η ψυχή του δεν στερείται από όλα όσα θα επιθυμούσε· όμως, ο Θεός δεν του έδωσε εξουσία να τρώει απ' αυτά, αλλά τα τρώει ένας ξένος· κι αυτό είναι ματαιότητα και κακή νόσος.

³ Αν ένας άνθρωπος γεννήσει 100 παιδιά, και ζήσει πολλά χρόνια, ώστε οι ημέρες των χρόνων του να γίνουν πολλές, και η ψυχή του δεν χορταίνει από αγαθό, και δεν πάρει και ταφή, λέω ότι, το εξάμβλωμα είναι καλύτερο απ' αυτόν.

⁴ Επειδή, ήρθε μέσα σε ματαιότητα, και θα πάει μέσα σε σκοτάδι, και το όνομά του θα σκεπαστεί από σκοτάδι·

⁵ δεν είδε ούτε γνώρισε τον ήλιο, έχει όμως περισσότερη ανάπαυση από εκείνον,

⁶ και 2.000 χρόνια αν ζήσει, και καλό δεν δει· δεν πηγαίνουν όλοι στον ίδιο τόπο;

⁷ Ολόκληρος ο μόχθος τού ανθρώπου είναι για το στόμα του, και όμως η ψυχή του δεν χορταίνει.

⁸ Επειδή, σε τι υπερβαίνει ο σοφός τον άφρονα; Σε τι ο φτωχός, αν και ξέρει να περπατάει μπροστά στους ζωντανούς;

⁹ Καλύτερο είναι να βλέπει κάποιος με τα μάτια, παρά να περιπλανιέται με την ψυχή· κι αυτό είναι ματαιότητα και θλίψη πνεύματος.

¹⁰ Ό,τι έγινε, πήρε ήδη το όνομά του, και γνωρίστηκε ότι αυτός είναι άνθρωπος· και δεν μπορεί να κριθεί με τον ισχυρότερό του.

¹¹ Επειδή, υπάρχουν πολλά πράγματα που πληθαίνουν τη ματαιότητα, ποια είναι η ωφέλεια στον άνθρωπο;

¹² Επειδή, ποιος γνωρίζει τι είναι καλό για τον άνθρωπο στη ζωή, σε όλες τις ημέρες τής ζωής τής ματαιότητάς του, που περνάει σαν σκιά; Επειδή, ποιος θα αναγγείλει στον άνθρωπο, τι θα είναι ύστερα απ' αυτόν κάτω από τον ήλιο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΚΑΛΥΤΕΡΑ το καλό όνομα παρά πολύτιμο μύρο· και η ημέρα τού θανάτου παρά η ημέρα τής γέννησης.

² Καλύτερα να πάει κάποιος σε ένα σπίτι πένθους, παρά να πάει σε ένα σπίτι συμποσίου· επειδή, αυτό είναι το τέλος κάθε ανθρώπου, κι αυτός που ζει θα το βάλει αυτό στην καρδιά του.

³ Καλύτερα η λύπη παρά το γέλιο· επειδή, από τη σκυθρωπότητα του προσώπου η καρδιά γίνεται φαιδρότερη.

⁴ Η καρδιά των σοφών είναι σε ένα σπίτι πένθους· η καρδιά, όμως, των αφρόνων σε ένα σπίτι ευφροσύνης.

⁵ Καλύτερα στον άνθρωπο να ακούει επίπληξη σοφού, παρά να ακούει τραγούδι αφρόνων·

⁶ επειδή, όπως είναι ο ήχος των αγκαθιών κάτω από το καζάνι, έτσι και το γέλιο τού άφρονα· και τούτο είναι ματαιότητα.

⁷ Βέβαια, η καταδυναστεία παραλογίζει τον σοφό· και το δώρο διαφθείρει την καρδιά.

⁸ Καλύτερο το τέλος τού πράγματος, παρά η αρχή του· καλύτερος ο μακρόθυμος, παρά ο υψηλόφρονας.

⁹ Μη σπεύδεις να θυμώνεις μέσα στο πνεύμα σου· επειδή, ο θυμός αναπαύεται μέσα στον κόρφο των αφρόνων.

¹⁰ Μη πεις: Ποια είναι η αιτία, για την οποία οι ημέρες που πέρασαν ήσαν καλύτερες από ό,τι τούτες; Επειδή, δεν ρωτάς γι' αυτό με φρόνηση.

¹¹ Η σοφία είναι καλή σαν την κληρονομιά, και ωφέλιμη σ' αυτούς που βλέπουν τον ήλιο.

¹² Επειδή, η σοφία είναι σκέπη, όπως σκέπη είναι το ασήμι· εντούτοις, η υπεροχή της γνώσης είναι ότι η σοφία ζωοποιεί εκείνους που την έχουν.

¹³ Κοίταζε το έργο τού Θεού· επειδή, ποιος μπορεί να κάνει ευθύ εκείνο, που αυτός έκανε στρεβλό;

¹⁴ Σε ημέρα ευτυχίας να ευφραίνεσαι, σε ημέρα δυστυχίας, όμως, να σκέφτεσαι· επειδή, ο Θεός έκανε το ένα αντίστοιχο του άλλου, ώστε ο άνθρωπος να μη βρίσκει πίσω του τίποτε.

¹⁵ Είδα τα πάντα στις ημέρες τής ματαιότητάς μου· υπάρχει δίκαιος, που αφανίζεται μέσα στη δικαιοσύνη του· και υπάρχει ασεβής, που μακροημερεύει μέσα στην κακία του.

¹⁶ Μη γίνεσαι πάρα πολύ δίκαιος, και να μη θεωρείς τον εαυτό σου υπέρμετρα σοφό· γιατί να αφανιστείς;

¹⁷ Μη γίνεσαι πάρα πολύ κακός, και να μη είσαι άφρονας· γιατί να πεθάνεις πριν από τον καιρό σου;

¹⁸ Είναι καλό να κρατάς τούτο, και από εκείνο να μη αποσύρεις το χέρι σου· επειδή, εκείνος που φοβάται τον Θεό, θα ξεφύγει όλα αυτά.

¹⁹ Η σοφία ενδυναμώνει τον σοφό, περισσότερο από δέκα εξουσιαστές, που είναι μέσα στην πόλη.

²⁰ Επειδή, δεν υπάρχει άνθρωπος δίκαιος επάνω στη γη, που να πράττει το καλό, και να μη αμαρτάνει.

²¹ Επιπλέον, μη δώσεις την προσοχή σου σε όλα τα λόγια όσα λέγονται· μήπως και ακούσεις τον δούλο σου να σε καταριέται·

²² επειδή, πολλές φορές και η καρδιά σου γνωρίζει, ότι κι εσύ με τον ίδιο τρόπο καταράστηκες άλλους.

²³ Όλα αυτά τα δοκίμασα με τη σοφία· είπα: Θα γίνω σοφός· αλλ' αυτή απομακρύνθηκε από μένα.

²⁴ Ό,τι είναι πολύ μακριά, και στο έπακρο βαθύ, ποιος μπορεί να το βρει;

²⁵ Εγώ περιδιάβηκα στην καρδιά μου για να μάθω, και να ανιχνεύσω, και να αναζητήσω σοφία, και τον λόγο των πραγμάτων, και να γνωρίσω την ασέβεια της αφροσύνης, και την ηλιθιότητα της ανοησίας·

²⁶ και βρήκα ότι πικρότερη, κι από τον θάνατο, είναι η γυναίκα τής οποίας η καρδιά είναι παγίδες και δίχτυα, και τα χέρια της δεσμά· ο αρεστός μπροστά στον Θεό θα ξεφύγει απ' αυτή· ενώ ο αμαρτωλός θα συλληφθεί σ' αυτή·

²⁷ Δες, βρήκα τούτο, λέει ο Εκκλησιαστής, εξετάζοντας ένα προς ένα, για να βρω τον λόγο·

²⁸ τον οποίο ακόμα η ψυχή μου αναζητάει, αλλά δεν βρίσκω· έναν άνδρα ανάμεσα σε χίλιους βρήκα· όμως, μία γυναίκα ανάμεσα σε όλες τούτες δεν βρήκα.

²⁹ Να, τούτο βρήκα μονάχα· ότι ο Θεός έκανε τον άνθρωπο ευθύ, αλλ' αυτοί επιζήτησαν πολλούς λογισμούς·

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

ΠΟΙΟΣ είναι όπως ο σοφός; Και ποιος γνωρίζει τη λύση των πραγμάτων; Η σοφία τού ανθρώπου φαιδρύνει το πρόσωπό του, και η σκληρότητα του προσώπου του θα μεταβληθεί.

² Εγώ σε συμβουλεύω να φυλάττεις την προσταγή τού βασιλιά, και για τον όρκο τού Θεού·

³ Μη βιάζεσαι να φύγεις από μπροστά του· μη επιμένεις σε πράγμα κακό· επειδή, κάνει ό,τι θέλει.

⁴ Στον λόγο τού βασιλιά υπάρχει εξουσία· και ποιος θα πει σ' αυτόν: Τι κάνεις;

⁵ Εκείνος που φυλάττει την προσταγή δεν θα δοκιμάσει κακό πράγμα· και η καρδιά τού σοφού γνωρίζει τον καιρό και τον τρόπο.

⁶ Σε κάθε πράγμα υπάρχει καιρός και τρόπος· γι' αυτό, η αθλιότητα του ανθρώπου είναι επάνω του πολλή·

⁷ για τον λόγο ότι, δεν γνωρίζει τι θα συμβεί· επειδή, ποιος μπορεί να του αναγγείλει πώς θα ακολουθήσει;

⁸ Δεν υπάρχει άνθρωπος που έχει εξουσία επάνω στο πνεύμα του, ώστε να εμποδίζει το πνεύμα· ούτε εκείνος που έχει εξουσία επάνω στην ημέρα τού θανάτου· και στον πόλεμο δεν υπάρχει αποφυγή· και η ασέβεια δεν θα ελευθερώσει αυτούς που την έχουν.

⁹ Είδα όλα αυτά, και προσήλωσα τον νου μου σε κάθε έργο, που γίνεται κάτω από τον ήλιο· είναι καιρός κατά τον οποίο ο άνθρωπος εξουσιάζει έναν άλλον άνθρωπο για βλάβη του.

¹⁰ Και έτσι, είδα τους ασεβείς ενταφιασμένους, οι οποίοι ήρθαν και έφυγαν από την άγια γη, και λησμονήθηκαν στην πόλη, όπου είχαν πράξει έτσι· και τούτο είναι ματαιότητα.

¹¹ Επειδή, η απόφαση ενάντια στο πονηρό έργο δεν εκτελείται γρήγορα, γι' αυτό η καρδιά των γίων των ανθρώπων είναι ολόκληρη έκδοτη στο να πράττει το κακό.

¹² Αν και ο αμαρτωλός πράττει κακό εκατό φορές, και μακροημερεύει, εγώ όμως γνωρίζω σίγουρα ότι θα είναι καλό σ' εκείνους που φοβούνται τον Θεό, εκείνοι που φοβούνται από το πρόσωπό του·

¹³ στον ασεβή δεν θα υπάρχει καλό, και οι ημέρες του, οι οποίες παρέρχονται σαν σκιά, δεν θα μακρύνουν· επειδή, δεν φοβάται μπροστά από τον Θεό.

¹⁴ Υπάρχει ματαιότητα, που γίνεται επάνω στη γη, ότι υπάρχουν δίκαιοι στους οποίους συμβαίνει σύμφωνα με τα έργα των ασεβών, και υπάρχουν ασεβείς στους οποίους συμβαίνει σύμφωνα με τα έργα των δικαίων· είπα, ότι και τούτο είναι ματαιότητα.

¹⁵ Γι' αυτό, εγώ επαίνεσα την ευφροσύνη· επειδή, ο άνθρωπος δεν έχει κάτι καλύτερο κάτω από τον ήλιο, παρά να τρώει, και να πίνει, και να ευφραίνεται· και τούτο θα μείνει σ' αυτόν από τον κόπο του στις ημέρες τής ζωής του, τις οποίες ο Θεός τού έδωσε κάτω από τον ήλιο.

¹⁶ Αφού έδωσα την καρδιά μου στο να γνωρίσω τη σοφία, και να δω τον περισπασμό που γίνεται επάνω στη γη, (επειδή, ούτε ημέρα ούτε νύχτα, δεν βλέπουν ύπνο στα μάτια τους)·

¹⁷ τότε, είδα ολόκληρο το έργο τού Θεού, ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να βρει το έργο που έγινε κάτω από τον ήλιο· επειδή, όσο και να κοπιάσει ο άνθρωπος ζητώντας, σίγουρα δεν θα το βρει· ακόμα, μάλιστα, και ο σοφός αν πει να το γνωρίσει, δεν θα μπορέσει να το βρει.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 9

ΕΠΕΙΔΗ, όλο αυτό το σκέφθηκα μέσα στην καρδιά μου, για να το εξιχνιάσω ολόκληρο, ότι οι δίκαιοι και οι σοφοί, και τα έργα τους, είναι στο χέρι τού Θεού· δεν υπάρχει άνθρωπος που να γνωρίζει είτε αγάπη θα είναι είτε μίσος· τα πάντα είναι ήδη μπροστά τους.

² Όλα, επίσης, συμβαίνουν σε όλους· ένα συνάντημα είναι στον δίκαιο και στον ασεβή, στον αγαθό και στον καθαρό και στον ακάθαρμο, και σ' εκείνον που θυσιάζει και σ' εκείνον που δεν θυσιάζει· όπως ο αγαθός, έτσι είναι και ο αμαρτωλός· εκείνος που ορκίζεται, όπως εκείνος που φοβάται τον όρκο.

³ Τούτο είναι το κακό ανάμεσα σε όλα όσα γίνονται κάτω από τον ήλιο, ότι ένα συνάντημα είναι σε όλους· και, μάλιστα, η καρδιά των γιων των ανθρώπων είναι γεμάτη από κακία, και μέσα στην καρδιά τους είναι αφροσύνη ενόσω ζουν, και ύστερα απ' αυτά πηγαίνουν προς τους νεκρούς.

⁴ Για τον λόγο ότι, σ' εκείνον που έχει κοινωνία ανάμεσα σε όλους τούς ζωντανούς ανθρώπους, υπάρχει ελπίδα· δεδομένου ότι, ένα σκυλί που ζει είναι καλύτερο από ένα λιοντάρι νεκρό.

⁵ Επειδή, οι ζωντανοί γνωρίζουν ότι θα πεθάνουν· οι νεκροί, όμως, δεν γνωρίζουν τίποτε, ούτε έχουν πλέον απόλαυση· επειδή, η ανάμνησή τους λησμονήθηκε.

⁶ Ακόμα και η αγάπη τους, και το μίσος τους, και ο φθόνος τους, χάθηκε ήδη· και δεν θα έχουν μερίδα στον αιώνα σε όλα όσα γίνονται κάτω από τον ήλιο.

⁷ Πήγαινε, φάε το ψωμί σου με ευφροσύνη, και πιες το κρασί σου με εύθυμη καρδιά· επειδή, ο Θεός αρέσκεται ήδη στα έργα σου.

⁸ Σε κάθε καιρό ας είναι τα ιμάτιά σου λευκά· και λάδι ας μη λείψει από το κεφάλι σου.

⁹ Να χαίρεσαι τη ζωή μαζί με τη γυναίκα σου, που αγάπησες, όλες τις ημέρες τής ζωής τής ματαιότητάς σου, που σου δόθηκαν κάτω από τον ήλιο, όλες τις ημέρες τής ματαιότητάς σου· επειδή, αυτό είναι η μερίδα σου στη ζωή, και στον μόχθο σου, που μοχθείς κάτω από τον ήλιο.

¹⁰ Όλα όσα βρει το χέρι σου να κάνει, κάνε σύμφωνα με τη δύναμή σου· επειδή, δεν υπάρχει πράξη ούτε λογισμός ούτε γνώση ούτε σοφία, στον άδη όπου πηγαίνεις.

¹¹ Επέστρεψα, και είδα κάτω από τον ήλιο ότι, ο δρόμος δεν είναι στους ταχύποδες ούτε ο πόλεμος στους δυνατούς, αλλ' ούτε το ψωμί στους σοφούς, αλλ' ούτε τα πλούτη στους νοήμονες, αλλ' ούτε η χάρη στους άξιους· δεδομένου ότι, καιρός και περίσταση συναντάει όλους αυτούς.

¹² Επειδή, ούτε ο άνθρωπος γνωρίζει τον καιρό του· καθώς τα ψάρια που πιάνονται σε ένα κακό δίχτυ, και καθώς τα πουλιά που πιάνονται σε παγίδα, έτσι παγιδεύονται και οι γιοι

των ανθρώπων σε έναν κακό καιρό, όταν έρθει ξαφνικά επάνω τους.

13 Και είδα τούτη τη σοφία κάτω από τον ήλιο, και μου φάνηκε μεγάλη·

14 υπήρχε μια μικρή πόλη, και μέσα σ' αυτή λίγοι άνδρες· και ήρθε εναντίον της ένας μεγάλος βασιλιάς, και την πολιορκήσε, και έχτισε μεγάλα προχώματα εναντίον της·

15 αλλά βρέθηκε μέσα σ' αυτή ένας φτωχός και σοφός άνθρωπος, κι αυτός με τη σοφία του ελευθέρωσε την πόλη· όμως, κανένας δεν θυμήθηκε εκείνον τον φτωχό άνθρωπο.

16 Τότε, εγώ είπα: Η σοφία είναι καλύτερη από τη δύναμη, αν και η σοφία τού φτωχού καταφρονείται, και τα λόγια του δεν εισακούγονται.

17 Τα λόγια των σοφών ακούγονται μέσα σε ησυχία, περισσότερο από την κραυγή εκείνου που εξουσιάζει μαζί με άφρονες.

18 Η σοφία είναι καλύτερη, παρά τα όπλα τού πολέμου· εντούτοις, ένας αμαρτωλός αφανίζει μεγάλα καλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Μύγες που ψοφάνε κάνουν το μύρο τού μυροποιοῦ να βρωμάει, και να αναβράζει· και μια μικρή αφροσύνη ατιμάζει εκείνον που είναι σε υπόληψη για λόγους σοφίας και τιμής.

2 Η καρδιά τού σοφού βρίσκεται στο δεξί του πλευρό ενώ η καρδιά τού άφρονα στο αριστερό του.

3 Ακόμα και όταν ο άφρονας περπατάει στον δρόμο του, του λείπει η σύνεση, και αναγγέλλει σε όλους ότι είναι άφρονας.

4 Αν το πνεύμα τού ηγεμόνα σηκωθεί εναντίον σου, μη αφήσεις τον τόπο σου· επειδή, η γλυκύτητα καταπαύει μεγάλες αμαρτίες.

5 Είναι κακό αυτό που είδα κάτω από τον ήλιο, λάθος, λέω, που προέρχεται απ' αυτόν που εξουσιάζει·

6 ότι βάζουν τον άφρονα σε μεγάλες αξίες, ενώ οι πλούσιοι κάθονται σε έναν ταπεινό τόπο.

7 Είδα δούλους επάνω σε άλογα, και άρχοντες να περπατάνε ως δούλοι επάνω στη γη.

8 Όποιος σκάβει λάκκο, θα πέσει σ' αυτόν· και όποιος χαλάει φραγμό, φίδι θα τον δαγκώσει.

9 Αυτός που μετακινεί πέτρες, θα πάθει βλάβη απ' αυτές· αυτός που σχίζει ξύλα, θα κινδυνεύσει σ' αυτά.

10 Αν το σίδηρο αμβλυνθεί, και δεν ακονίσει κάποιος την κόψη του, πρέπει να προσθέσει δύναμη· η σοφία, όμως, είναι ωφέλιμη προς διακυβέρνηση.

11 Αν το φίδι δαγκώνει χωρίς συριγμό, εντούτοις και ο συκοφάντης δεν είναι καλύτερος.

12 Τα λόγια τού στόματος του σοφού είναι χάρη· ενώ τα χείλη τού άφρονα θα τον καταπιούν.

13 Η αρχή των λόγων τού στόματός του είναι αφροσύνη· και το τέλος τής ομιλίας του κακή μωρία.

14 Ο άφρονας, επιπλέον, πληθαίνει τα λόγια, ενώ ο άνθρωπος δεν ξέρει τι πρόκειται να γίνει· και ποιος μπορεί να του αναγγείλει τι θα είναι ύστερα απ' αυτόν;

15 Ο μόχθος των αφρόνων τούς απανδίζει, επειδή δεν ξέρουν να πάνε στην πόλη.

16 Αλλοίμονο σε σένα γη, που ο βασιλιάς σου είναι νέος, και οι άρχοντές σου τρώνε το πρῶτό!

17 Μακάρια εσύ, γη, που ο βασιλιάς σου είναι γιος ευγενών, και οι άρχοντές σου τρώνε εν καιρώ, για ενίσχυση, και όχι για μεθύσι!

¹⁸ Εξαιτίας τής μεγάλης σκηνηρίας πέφτει η στέγη· και εξαιτίας τής αργίας των χειρών στάζει το σπίτι.

¹⁹ Με ευθυμία κάνουν συμπόσια, και το κρασί ευφραίνει τούς ζωντανούς· ενώ το ασήμι αποκρίνεται σε όλα.

²⁰ Μη καταραστείς τον βασιλιά ούτε στη διάνοιά σου· και να μη καταραστείς τον πλούσιο στο εσώτερο δωμάτιο του κοιτώνα σου· επειδή, κάποιος πουλί τού ουρανού θα φέρει τη φωνή, κι αυτό που έχει τις φτερούγες θα αναγγείλει το πράγμα.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 11

ΡΙΞΕ το ψωμί σου επάνω στην επιφάνεια των νερών· επειδή, μέσα στις πολλές ημέρες θα το βρεις.

² Δώσε μερίδιο σε επτά, κι ακόμα σε οκτώ· επειδή, δεν ξέρεις τι κακό θα γίνει επάνω στη γη.

³ Αν τα σύννεφα είναι γεμάτα, θα διαχύσουν βροχή επάνω στη γη· και αν ένα δέντρο πέσει προς τον νότο ή προς τον βορρά, στον τόπο όπου πέσει το δέντρο, εκεί θα μείνει.

⁴ Όποιος παρατηρεί τον άνεμο, δεν θα σπείρει· και όποιος θωρεί τα σύννεφα, δεν θα θερίσει.

⁵ Καθώς δεν γνωρίζεις ποιος είναι ο δρόμος τού ανέμου, ούτε με ποιον τρόπο παίρνουν μορφή τα κόκαλα στην κοιλιά της κυοφορούσας, έτσι δεν γνωρίζεις τα έργα τού Θεού, ο οποίος κάνει τα πάντα.

⁶ Σπείρε τον σπόρο σου το πρωί, και την εσπέρα ας μη ησυχάσει το χέρι σου· επειδή, δεν ξέρεις τι θα ευδοκιμήσει, τούτο ή εκείνο, ή αν και τα δύο είναι επίσης αγαθά.

⁷ Γλυκό, βέβαια, είναι το φως, και ευάρεστο στα μάτια να βλέπουν τον ήλιο·

⁸ αλλά, κι αν ο άνθρωπος ζήσει πολλά χρόνια, και σε όλα αυτά ευφραίνεται, ας θυμηθεί όμως τις ημέρες τού σκοταδιού, ότι θα είναι πολλές. Όλα όσα συμβαίνουν είναι ματαιότητα.

⁹ Να ευφραίνεσαι νέε, στη νιότη σου· και η καρδιά σου ας σε χαροποιεί στις ημέρες τής νιότης σου· και περπάτα σύμφωνα με τις επιθυμίες τής καρδιάς σου, και σύμφωνα με την όραση των ματιών σου· εντούτοις, να ξέρεις, ότι για όλα αυτά ο Θεός θα σε φέρει σε κρίση.

¹⁰ Και αφαίρεσε τον θυμό από την καρδιά σου, και απομάκρυνε την πονηρία από τη σάρκα σου· επειδή, η νιότη και η παιδική ηλικία είναι ματαιότητα.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 12

Και να θυμάσαι τον Πλάστη σου στις ημέρες τής νιότης σου· πριν έρθουν οι κακές ημέρες, και φτάσουν τα χρόνια στα οποία θα πεις: Δεν έχω ευχαρίστηση σ' αυτά·

² πριν σκοτιστεί ο ήλιος, και το φως, και το φεγγάρι, και τα αστέρια, και ξαναγυρίσουν τα σύννεφα ύστερα από τη βροχή·

³ όταν οι φύλακες του σπιτιού θα τρέμουν, και οι δυνατοί άνδρες θα κλονίζονται, κι αυτές που αλέθουν θα σταματήσουν, επειδή λιγότεψαν, κι αυτές που βλέπουν μέσα από τις θυρίδες, θα αμαυρωθούν·

⁴ και οι πόρτες θα κλειστούν στον δρόμο, όταν η φωνή εκείνης που αλέθει θα ασθενήσει, και ο άνθρωπος θα σηκώνεται στη φωνή τού σπουργιτιού, και όλες οι θυγατέρες τού τραγουδιού θα ατονήσουν·

⁵ όταν θα φοβούνται το ύψος, και θα τρέμουν στον δρόμο· όταν η αμυγδαλιά θα ανθίσει, και η ακρίδα θα προξενεί βάρος, και η όρεξη θα εκλείψει· επειδή, ο άνθρωπος πηγαίνει

στο αιώνιο σπίτι του, κι εκείνοι που πενθούν, περικυκλώνουν τους δρόμους·

⁶ πριν λυθεί η ασημένια αλυσίδα, και σπάσει το χρυσό λυχνάρι ή σπάσει η στάμνα στην πηγή ή χαλάσει ο τροχός στο πηγάδι,

⁷ και επιστρέψει το χώμα στη γη, όπως ήταν, και το πνεύμα επιστρέψει στον Θεό, που το έδωσε.

⁸ Μатаιότητα ματαιοτήτων, είπε ο Εκκλησιαστής· τα πάντα ματαιότητα.

⁹ Και όσο περισσότερο ο Εκκλησιαστής στάθηκε σοφός, τόσο περισσότερο δίδαξε τη γνώση στον λαό· μάλιστα, πρόσεξε και ερεύνησε, και έβαλε σε τάξη πολλές παροιμίες.

¹⁰ Ο Εκκλησιαστής ζήτησε να βρει ευάρεστα λόγια· και το γραμμένο ήταν ευθύτητα και λόγια αλήθειας.

¹¹ Τα λόγια των σοφών είναι σαν βούκεντρα, και σαν καρφιά μπηγμένα από τους δασκάλους που τα συγκέντρωσαν· δόθηκαν, όμως, από τον ίδιο ποιμένα.

¹² Και επιπλέον αυτών, μάθε, γιε μου, ότι το να κάνει κάποιος πολλά βιβλία δεν έχει τέλος, και η πολλή μελέτη είναι μόχθος στη σάρκα.

¹³ Ας ακούσουμε το τέλος τής όλης υπόθεσης: Να φοβάσαι τον Θεό, και να τηρείς τις εντολές του, δεδομένου ότι αυτό είναι το παν τού ανθρώπου.

¹⁴ Επειδή, ο Θεός θα φέρει σε κρίση κάθε έργο, και κάθε κρυφό πράγμα, είτε αγαθό είτε πονηρό.

For other languages please go to www.wordproject.org